

راهی که ما می رویم ...

بوده ایم. آیا از خود پرسیده ایم که فقط باید منتظر ماند تا مسئولان اقدام کنند و آیا ما هیچ وظیفه ای نداریم؟ بارها در سخنان مسئولان از حوادثی سخن به میان آمده که در نگاه اول شاید به نظر باور نکردنی باشد اما این یک واقعیت و بخشی از نتیجه یک اقدام نادرست است که باید آن را به نحو احسن انجام می دادیم ولی ندادیم. این یک واقعیت است که برای هر کدام از ما نمی شود یک مأمور گمارد تا بر عملکرد ما در محیط زندگی نظارت کند اما می شود که همه وجدان خود را قاضی کنیم و به آن چه انجام می دهیم فکر کنیم و ببینیم آیا راهی که می رویم درست است.

تصاویر گویای مطلب است و اگر دقت کنید نه تنها رانندگان بلکه عابرین پیاده هم کوچک ترین مسائل فرهنگی را رعایت نمی کنند و با وجود پل عابر پیاده همگی از وسط خیابان تردد می کنند. این مسائل گرچه برای شهروندان عادی به نظر می رسد اما مسائلی بسیار مهم است که می تواند از شاخصه های میزان توسعه و پیشرفت فرهنگی یک شهر نیز باشد. این که تا چه اندازه برای فرهنگ سازی در زمینه رعایت مواردی از جمله عبور از محل خط کشی، پل هوایی، پارک نکردن در محل ممنوع و ... کار شده جای بحث نیست اما می شود پرسید که تا چه اندازه خودمان نقش آفرین

عکس و متن علیرضا ابراهیمی - چه خوب است وقتی گواهینامه رانندگی می گیریم به همان اندازه که روی قوانین راهنمایی و رانندگی تاکید می شود به آموزش فرهنگ رانندگی هم توجه کنیم. فرهنگ رانندگی به این معنا که راننده کمر بند را بخاطر حفظ جاناش استفاده کند نه از ترس پلیس و جریمه. کاربرد چراغ قرمز را بفهمد و بخاطر حقوق دیگران رعایت کند نه بخاطر دوربین های پلیس و اگر چنین باشد به جز نظم و زیبایی بصری که در شهر خواهد بود کاهش بسیار شدید آمار تصادفات نیز اتفاق خواهد افتاد.

